

Sygn. akt IIK 37/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2017 roku

Sąd Rejonowy w Giżycku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – SSR Katarzyna Garbarczyk

Protokolant – st. sekr. sąd. Aneta Dybikowska

w obecności **Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G.** asesora Andrzeja Zagrabę

po rozpoznaniu w dniach: 27.04.2017 r., 04.09.2017 r. roku sprawy

R. N. (1)

syna J. i A. z d. M.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 lipca 2016 roku w O. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki S. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikami badań I – 1,32 mg/l, II – 1,31 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu, tym samym nie zastosował się do decyzji Starosty (...) o nr (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami wydanej w dniu 30 listopada 2012r.

tj. o czyn z art. 178a§1kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11§2kk

1. Oskarżonego **R. N. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 178a§1 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11§2 kk skazuje oskarżonego, zaś na podstawie art. 178a§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierza oskarżonemu karę 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności.
2. Na podstawie art. 69§1 i 2 kk, art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 1 (jeden) roku.
3. Na podstawie art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzy) lat.
4. Na podstawie art. 43a§2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych.
5. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. W. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych tytułem ustanowionej z urzędu obrony oskarżonego, w tym kwota 115,92 (sto piętnaście 92/100) złotych tytułem 23% podatku VAT.
6. Zwalnia oskarżonego od ponoszenia opłaty i pozostałych kosztów sądowych.

Sygn. akt IIK 37/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranych dowodów Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

R. N. (1) i jego żona J. N. (1) w dniu 22 lipca 2016 roku udali się samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) do O., do sklepu (...) przy ul. (...). Pojazdem kierowała żona oskarżonego, który w przeddzień i w tym dniu spożywał alkohol. Po dokonaniu zakupów, za kierownicę pojazdu, który stał na sklepowym parkingu, wsiadł oskarżony i podjechał pojazdem do magazynu sklepu. Z uwagi na fakt, że oskarżony zatrzymał samochód przy niewłaściwej bramie, pracownik sklepu- (...) - poprosił oskarżonego, by ten podjechał z drugiej strony magazynu, co też R. N. (1) uczynił. Kiedy A. D. podszedł do kierowcy, by wziąć dokumenty zakupu towaru- wyczuł od oskarżonego zapach alkoholu. Poinformował o tym przełożonego- K. B.- który zawiadomił o powyższym fakcie policję. W tym czasie do samochodu podeszła żona oskarżonego, która próbowała przestawić pojazd, ale z uwagi na to, że miała trudności z wykierowaniem samochodem, do którego była zamontowana przyczepka, za kierownicę ponownie wsiadł oskarżony i przestawił auto.

Przybyły na miejsce patrol policji poddał R. N. (1) badaniu na stan trzeźwości, które wykazało 1,32 mg/l i 1,31 mg/l alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu.

Na mocy decyzji Starosty (...) z dnia 30 listopada 2012r., nr (...), oskarżony miał cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 107v, 129), nadto w oparciu o zeznania J. N. (2) (k. 107v- 108, 11-12, 108v), A. D. (k. 108- 108v, 5-8, szkic k. 106), K. B. (k. 129) oraz w oparciu o: protokół (k.3), płytę (k.13), protokół oględzin płyty (k. 14-15), pismo ze Starostwa (k. 38), decyzje (k. 39,40).

R. N. (2) przyznał, że w dniu zdarzenia pozostawał pod wpływem alkoholu. Podał, że alkohol spożywał w przeddzień zdarzenia, jak i w tym dniu. Potwierdził, iż miał cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami. W złożonych wyjaśnieniach wskazał, że wsiadł za kierownicę samochodu tylko pod bramą magazynu (...), by przestawić pojazd, albowiem jego żona miała problemy z wykierowaniem pojazdu, do którego była zamocowana przyczepka (wyjaśnienia oskarżonego k. 107v, 129).

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom R. N. (1), w których przyznaje się de facto do winy, choć analiza zebranych w sprawie pozostałych dowodów wskazuje, że oskarżony kierował samochodem na dłuższym odcinku, niż wynika to z jego relacji.

Z zeznań J. N. (2) (k. 107v- 108, 11-12, 108v) wynika, że R. N. (1) kierował w dniu 22 lipca 2016 roku samochodem marki S. (...) o nr rej. (...) od parkingu sklepu (...) przy ul. (...) w O., do bramy magazynu sklepu. Kiedy okazało się, że samochód podjechał od niewłaściwej strony magazynu, oskarżony podjechał pod właściwe miejsca, a następnie ponownie wsiadł do samochodu jako kierowca, by przestawić pojazd, albowiem J. N. (1) nie poradziła sobie z wykierowaniem autem na tym odcinku. Zeznania w/w świadka korespondowały z zeznaniami A. D. (k. 108- 108v, 5-8, szkic k. 106). Nieco odmienne w tym zakresie wyjaśnienia R. N. (1) stanowiły w ocenie Sądu linię obrony, która miała na celu „zmniejszenie” winy oskarżonego poprzez wskazanie, że oskarżony tylko wykierowywał pojazdem.

Dowody w postaci zeznań K. B. (k. 129), płyty (k.13) i protokołu jej oględzin (k. 14-15) stanowiły potwierdzenie faktu kierowanie przez oskarżonego samochodem.

Bezsporne jest, że w dniu zdarzenia oskarżony pozostawał pod wpływem alkoholu, do czego przyznał się sam R. N. (1). Przybyły na miejsce patrol policji poddał R. N. (1) badaniu na stan trzeźwości, które wykazało 1,32 mg/l i 1,31 mg/l alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu (protokół k.3).

Mając na uwadze treść pisma ze Starostwa Powiatowego w G. (k. 38) oraz decyzje (k. 39,40) – nie budzi wątpliwości, iż R. N. (1) na mocy decyzji Starosty (...) z dnia 30 listopada 2012r., nr (...), posiadał cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami – czego miał świadomość oskarżony, a co wynika wprost z jego wyjaśnień.

W myśl art. 45 ust.1 pkt. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 roku Prawo o ruchu drogowym (DZ U Nr 98 poz. 602 z późn. zm.) zabrania się kierowania pojazdem osobie będącej w stanie nietrzeźwości. Z art. 115§16 kk wynika, że stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu przekracza w 1 dm³ wydychanego powietrza 0,25 mg lub 0,5 promila we krwi.

Zarówno parking, jak i miejsce gdzie następnie oskarżony wykierowywał pojazdem były niewątpliwie strefami, gdzie odbywał się ruch.

W świetle analizy zebranych w sprawie dowodów nie budzi wątpliwości, że R. N. (1) w dniu 22 lipca 2016 roku w O. na ul. (...) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki S. (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości z wynikami badań I – 1,32 mg/l, II – 1,31 mg/l zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu i tym samym nie zastosował się do decyzji Starosty (...) o nr (...) o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami wydanej w dniu 30 listopada 2012r. – w konsekwencji dopuszczając się przestępstwa z art. 178a§1kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11§2kk.

Fakt popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu z winy umyślnej, także nie może budzić wątpliwości. R. N. (1) zdawała sobie sprawę z tego, że znajduje się pod działaniem alkoholu, doskonale wiedział, że ma cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami. Tym samym stwierdzić należy, że sprawca działał co najmniej z zamiarem ewentualnym - wprawdzie nie chciał popełnić czynu zabronionego, ale przewidując realną możliwość jego popełnienia, godził się na to.

Wymierzając karę, Sąd kierował się ogólnymi jej dyrektywami, określonymi w art. 53§ 1 i 2 kk, tj. uwzględnił stopień winy sprawcy i społecznej szkodliwości czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków.

Inny jest stopień społecznej szkodliwości czynu sprawcy w wypadku, gdy naruszył on nieumyślnie obowiązujące w ruchu zasady bezpieczeństwa, a inny - - znacznie większy - gdy owe zasady naruszone zostały przez sprawcę umyślnie. Zdaniem Sądu czyn popełniony przez oskarżonego charakteryzuje się wysokim stopniem społecznej szkodliwości. R. N. (1) dopuścił się – umyślnie – naruszenia podstawowy, elementarnych zasad obowiązujących w ruchu, zupełnie zlekceważył decyzję organu o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami. Zachowanie oskarżonego doprowadzić mogło do poważnych, ujemnych skutków dla bezpieczeństwa, zdrowia i życia innych uczestników ruchu, albowiem oczywistym jest, jak poważne zagrożenie stanowią nietrzeźwi kierowcy. W tym stanie rzeczy, Sąd uznając R. N. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu - na podstawie art. 178a§1 kk w zb. z art. 180a kk w zw. z art. 11§2 kk skazał oskarżonego, zaś na podstawie art. 178a§1 kk w zw. z art. 11§3 kk wymierzył oskarżonemu karę 5 (pięć) miesięcy pozbawienia wolności. Podkreślenia wymaga fakt, iż oskarżony ma problemy zdrowotne, nie posiada większych dochodów, ani majątku, stąd też – przy uwzględnieniu okoliczności przywołanych wyżej- brak było uzasadnienia do orzeczenia kary innego rodzaju.

Uwzględniwszy, że oskarżony de facto przyznał się do winy, jest osobą niekaraną (karta karna k. 128), Sąd uznał, że w tych okolicznościach nie zachodzi konieczność orzeczenia wobec sprawcy kary bezwzględnej aby wdrożyć go do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Z tych też względów Sąd działając w oparciu treść 69§1 i 2 kk, art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 1 roku, uznając że zastosowanie wobec R. N. (1) instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, jest wystarczającą gwarancją tego, że oskarżony więcej na drogę przestępstwa już nie wkroczy. Zdaniem Sądu sama świadomość, iż kara może zostać wykonana w przypadku kolejnego złamania prawa, będzie skutecznie przeciwdziałać ewentualnemu naruszeniu przez oskarżonego norm prawnych w przyszłości. Zastosowanie okresu próby 1 roku jest w ocenie Sądu wystarczające do zweryfikowania postawionej wyżej

R. N. (1) dopuścił się naruszenia podstawowy, elementarnych zasad obowiązujących w ruchu. Podkreślić należy, że oskarżony fakt jazdy pod wpływem alkoholu potraktował jako coś „naturalnego”. W ocenie Sądu powyższe przemawia za tym, by twierdzić, iż oskarżony wykazuje się dalece lekceważącym stosunkiem do obowiązujących przepisów prawa. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż w organizmie oskarżonego stwierdzono znaczny stopień zawartości alkoholu.

Orzekając, na podstawie art. 42§2 kk, wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzy) lat Sąd miał na uwadze stopień zawartości alkoholu w organizmie sprawcy, wagę naruszonych przez niego zasad obowiązujących w ruchu, zagrożenie jakie oskarżony stworzył dla bezpieczeństwa innych uczestników ruchu, które ocenić należy, jako realne.

Na podstawie art. 43a§2kk Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych, uznając, iż jego wysokość będzie stanowić dla sprawcy wystarczającą dolegliwość i spełni cele wychowawcze i poprawcze, mimo, że świadczenie to zostało orzeczone w minimalnej, przewidzianej przez przepisy za popełnienie czynu z art. 178a§1 kk, wysokości.

Zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. W. kwotę 619,92 (sześćset dziewiętnaście 92/100) złotych tytułem ustanowionej z urzędu obrony oskarżonego, w tym kwota 115,92 (sto piętnaście 92/100) złotych tytułem 23% podatku VAT, Sąd kierował się treścią Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (DZ U z 2015 roku, poz. 1800).

Zwalniając oskarżonego od ponoszenia opłaty i pozostałych kosztów sądowych, Sąd miał na uwadze treść art. 624§1 kpk.